

GÉCZI JÁNOS VERSEI

MÁSİK

1.

A történetet a másik oldalon állva
figyeled. Az idő
íbiszként gázol a Nílus fővenyén s mikor
fölrepül – tele szárnycsattogással – betűvé válik.
A bika
napvilág idején márvány oltárra áll
teleholdnál rabolja el Európát.
Ami itt keskeny csalóánydal
ott zengő – örmény – arkangyal szava
a rózsakertben
a rózsza illatos jelképei között.

Megír a vers
elolvas: kettős ragyogású ólomüveg
benne – miként a fénytől nehéz cseppű folyó vízében –
tollászkodó mester és madár.
Én megtörténtem.

2.

A másik papírlap fala előtt állva
ahol a reggel a másik reggel
másik a két fa – dió meg a birs –
s másik a szótagszámláló cinege
teljes az égbolt a végtelennel
figyeld a reggelt
a fában a cellulózüzemet
a dal mohó útvesztőjének madarát

Az idő formája miként a vízé végtelen
de a forrásfő – kékektől zajosan
bugyborog – azonos
Talán egyazon napban élünk
azonos amit olvasunk s talán
talán ugyanúgy sóvárgunk:
valami múlt s valami jövő képei után

Nem tudom ki vagy
Én a könyveket szerettem
ha egymáshoz ért hang és a visszhang
A vereségek végén a kígyó mondat
merev pontszemét. A kert napfényben villódzó
zöldezüst foltjait A Sédet
amikor a lánycombok között átfolyik
Elégiák almaízét a számban
Mondtam ez – meglehet – maga az éden

Szeretném hogy megismerjelek: másik
Olvasd a verset

3.

Nem kell neki másolat – a szó –
anélkül is tökéletes
A tízes testébe a golyó beletalált önmagába

kolostorba a visszavonulás
A formát zöldárban aszályidőben
mindenkor folyóként tölti ki
Nem érdeklődik ezért tökéletes
Nincs szüksége kőből tárnát
cserjéből gallyat – s ezekből
mint szép lombardiai női arcokat
regényt alkotnia

NYÁR

A szamárkóro virágának
derengéssel feltöltött gömbje:
egybegyűlnek körötte a hasonlatok.
Zárvány a levegő csiszolt sötét márványában
tökéletes forma nem kopik szét.
Beleolvas az időbe – formál igazít.
Hajnal van. Reggel. Megint.

RENEZÁNSZ

Az út az erdőbe indult és a mondatba vezet
az alkony – nőalak: alany – kézen ragadta.
A bonyolult napszakot
több év torlaszolja el
gyümölcsöt rágcvál rejtélyt állít
igyekszik alakot találni a felejtésnek.
Vénusz lesz. Diána. Múza. Betsabé.
Zsuzsanna. Lukrécia. Magdolna. Márta.
Esélytelen a kar – elfogadja –
a tompor – beleolvad a mohába –
a száj megnyílik s lélegzetét elengedi.
Reneszánsz helyzet: kitartó árnyak
lelkes kőrís s a gomba finom földszaga
– ismét megtörténünk.

UTÓIRAT

A kor ahol élek – miként az anyanyelv –
 elfelejthető. El a könyvek lakónegyede
 a sarokból a káosz amelyből
 felépült naponta s naponta omlott össze
 amit hol városnak hol történelemnek
 hol univerzumnak neveztem.

El a kert az egymásra lapozott árnyék
 a gömbjeit formázó paradicsomtő
 a csap édeni vízcsöppjei. Az eltörölt
 ábrára az ottmaradt folt nem emlékezik
 nem az a lényege.

A hiányról nem szól.

A félkör-holdnak nincs ikonja.

A kor – velem vagy
 nélkülem: a jelentése változatlan –
 mint vedlett bundájú toposz a húst
 megtalálja tömegét
 s vérengző vaddá változik.
 Nyomában hullák
 a cserszömörce égő bozótja
 és pirkadat amely nem tud megszabadulni
 a piros jövő időtől.

ALLEGÓRIA

A tört orrú fej – egy szoboré
 a katedrálison – nem emlékezik
 nem emlékeztet. Van egy arc ami
 mint érme fémében a bánya
 fényképben az ellobbant kép
 nincs. Az ítélet napján átsuhan felette
 az Úr s föltámasztottjainak tekintete.
 Bűnös. Nincs idő – saját ideje –
 amelynek széles hullámai sodorják

merész gőg amely nyakizmát megroppantja
 hiány amely rámutat.
 Könnyű. Kőből van
 emberből és szóból.
 Nézd meg e középkor végi allegóriát:
 a kígyószájba mindenestül belehal.

KIEGÉSZÍTÉSEK EGY VÖRÖSMARTY-SORHOZ

Közös rémál munk – mint a vadon – önmagát
 sokszorozza. Egy fenevad – még emlékszik
 a szabadságra – tépi marja az ígéket de a vérengzés
 nem látszik: nyomtalan. Azt képzelem.
 Máskor olyan jövőnek amely már a fenevadra sem emlékezik.
 Kiműlsz magyar nyelv. Maga alá temetnek a trópusaid
 Kölccseyt a Szózat Sziverit a rímek nőket az utcasarkok.

Az üveggolyó magyarul gurul a távolságba
 s a kifürkészhetetlen mellékmondatban
 elveszti – miként árnyékot – a testét.
 A könyvben mely a végtelen könyvtárról szól
 hol magától téved el s nem leli kiútját az olvasó
 végül ázalag lián és borostyán tapad
 a könyvre s az olvasójára.
 Szakadt és törmelék hasonlatok tartják össze
 – inak a hústalan csontvázat –
 szégyen nélkül e nyelvet.

A kettős képekben a cselekmény mögött
 másik cselekmény fut: a hártya első és hátsó falán
 egymástól független történet perreg.
 Magyarul veri a szív Sziverit.
 A történelemben zúzott én ágál
 s felpanaszolja magát a Himnuszba.
 Az Isten – hús az ólomgolyót – befoglalt
 egy kötőszót s testében visszasajog
 – szünettelen a céllövészet.

A nyelv tárnája – fekete levegőféreg –
magától fúródik a szénizmus szonettbe
s a bányaomlás nem érzékelhető latinul.
A páternoszter magyarul járkal fel-alá
– nyeldekkló ádámcsutkaként –
s Európa nem érzi sem a gyomorszagot
sem a paradicsom almája utáni makacs éhséget.

JEGYZET

Nem akarok a halottad lenni: halott testben
halódó s mégis az leszek. Magyar nyelv! Sajgó öröm
egymásba belepusztulni: a te fogad az én fogam
a késem a te késed s a vetőhálónk közös.
Hosszú történetünk azt suttogja
egyazon szörny különböző végtagjaként
egymással viaskodunk s aki a gyilkos lesz
az öngyilkos is – pereg a képsor a hártayafalon.

Mögötte a másik: a közönyös kozmoszban
nyílt szélcsend. Nem történt semmi. Nem történik
semmi. S nem fog történni semmi.
Az öröklét tátog. Néhány anyaglabdac keletkezik
s zúg el.